



אדמה קלה.

לקרוא את הדימוי - לראות את המלה

"... צילומיו בעודם מתארים תמונות של היום-יום הבנאלי בדרכו הישירה של האמן, המוכרת מעבודותיו הקודמות—הריהם מכוסים, מעל-גבי שכבת האמולסיה, בכתובה תמה ובכתב-יד צפוף, בסיפורים קצרים שחיבר וכתב ידעיה במו-ידיו, הכתב מסתיר את הדימויים הצילומיים, וכך מתמוזגים בעבודות אלו החזותי עם הסיפורי לכלל ישות אחת, חדשה ובלתי-צפויה, הנישאת על-גבי הצילום והספרות כאחד — המזמינה פיענוח. הזיקה בין האמנויות החזותיות והספרות מצטמצמת בדרך כלל לרמה הסיפורית או התוכנית, והדימויים משמשים איורים לטקסט הכתוב. אולם במקרהו של ידעיה פועלת מערכת הקשרים שבין הטקסט לדימוי בסתירה למקובל. כל אחד משני המרכיבים הוא בחזקת יצירה מקורית, מעשה ידיו של אדם אחד, אך הם מפתחים יחסי-גומלין ומתערים זה בזה במישור החזותי וכך יוצרים אחדות חדשה: קומפוזיציה ארוגה היטב של קווים וצורות — של אותיות, מלים, שורות ופיסקאות. הסיפור אינו מבהיר את הדימויים או מפרש אותם כלל.

אדרבה, הטקסט התופס ומכסה — בעליל — את שטח פני הצילום, ומוריד בכך את הדימוי אל מישור משני, עמוק יותר. וכך מתגלה הדימוי הצילומי לעיניו למקוטעין, מבעד לחלונות ולחרכים שמותירות האותיות, או במטושטש ובמעורפל, מעבר למסך ולצעף.

הדבר אך מוסיף מסתורין לדימויים שהם בלאו הכי דו-משמעיים... "

"... הטקסט הופך בדימויו של ידעיה לאובייקט המסמל את עצמו, מה שבארת מכנה "objet fétiche" מכאן שהצופה בעבודות אלו צריך להביא בחשבון את הסימבוליות של הכתב, את התכונות המאגיות של אותיות ומלים... "

"... אמנותו של ידעיה היא דוגמה טובה מאין כמותה ליכולת השילוב בין הצילום לספרות — שני תחומים שהם שונים במהותם וזרים זה לזה מעצם טיבעם. עבודותיו מייצגות את פרי מאבקו המוצלח של האמן לבטא את עצמו בשתי צורות ביטוי בו-זמנית בלא שתכריעו הסכיזופרניה... "